

prima instanță: Judecătoria Rîșcani, mun. Chișinău (Nina Arabadji)
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (Ion Țurcan, Iurie Cotruță, Natalia Simciuc)

ÎNCHEIERE

20 martie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Valeriu Doagă
Dumitru Mardari
Mariana Pitic

examinând admisibilitatea recursului declarat de compania internațională de asigurări „Asito” societate pe acțiuni, reprezentată de avocatul Alina Gorelco,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de societatea cu răspundere limitată „Dani-Tur” împotriva companiei internaționale de asigurări „Asito” societate pe acțiuni, intervenient accesoriu Adrian Chiriac cu privire la încasarea despăgubirii de asigurare, penalității de întârziere, venitului ratat și compensarea cheltuielilor judiciare,

împotriva deciziei din 03 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul declarat de compania internațională de asigurări „Asito” societate pe acțiuni și s-a menținut hotărârea din 30 decembrie 2016 a Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău, prin care s-a admis parțial acțiunea depusă de societatea cu răspundere limitată „Dani-Tur”,

constată:

La 29 mai 2013, societatea cu răspundere limitată „Dani-Tur” (în continuare SRL „Dani-Tur”) a depus cerere de chemare în judecată împotriva companiei internaționale de asigurări „Asito” societate pe acțiuni (în continuare CIA „Asito” SA), intervenient accesoriu Adrian Chiriac cu privire la încasarea despăgubirii de asigurare, penalității de întârziere, venitului ratat și compensarea cheltuielilor judiciare.

În motivarea acțiunii a invocat că, în data de 12 iunie 2012, deplasându-se pe șoseaua Hîncești 71 „A”, autobuzul de marca xxxxx, ce aparține SRL „Dani-Tur”, condus de șoferul Valentin Popșoi, a fost lovit în partea din spate de automobilul de marca xxxxx, condus de către Adrian Chiriac.

Prin procesul-verbal cu privire la contravenție seria și nr. MAI01685109 din 07 iulie 2012, Adrian Chiriac a fost recunoscut vinovat de comiterea accidentului, iar prin decizia agentului constatator din aceeași dată acesta a fost recunoscut vinovat de comiterea contravenției prevăzute de articolul 242 alin. (2) din Codul contravențional, fiindu-i stabilită o sancțiune sub formă de amendă în mărime de 50 u.c., ceea ce constituie 1 000 de lei.

În acest sens, reclamanta a menționat că, la momentul producerii accidentului rutier, ambele autovehicule erau asigurate de răspundere civilă auto internă la aceeași companie de asigurări CIA „Asito” SA: autocarul de marca xxxxx conform poliței de asigurare seria AA nr. 0363265, iar automobilul de marca xxxxx conform poliței de asigurare seria AA nr. 0395604 din 31 ianuarie 2012.

Astfel, cu respectarea prevederilor legislației în vigoare, după producerea accidentului rutier, SRL „Dani-Tur”, a solicitat prin telegramă prezența reprezentantului CIA „Asito” SA la 27 iunie 2012 pe str. Miorița, 3, mun. Chișinău, în vederea examinării autobuzului xxxxx. Telegrama a fost recepționată de către asigurător la 21 iunie 2012, însă reprezentantul acestuia nu s-a prezentat pentru examinarea autobuzului și nici nu a comunicat despre motivele neprezentării sale.

De asemenea, reclamanta a relevat că în rezultatul examinării autocarului de marca xxxxx întru constatarea daunelor cauzate acestuia în urma accidentului rutier produs în data de 12 iunie 2012 a fost întocmit Actul de examinare a mijlocului de transport auto nr. 686/06A și Raportul de examinare nr. 686/06A din 25 iulie 2012. Conform acestora, valoarea prejudiciului cauzat proprietarului autocarului, cu aplicarea uzurii la piese, constituie suma de 76 915,07 lei, iar valoarea prejudiciului cauzat fără aplicarea uzurii la piese este de 310 299,50 de lei.

Prin transferul din 29 august 2012, CIA „Asito” SA a recunoscut paguba cauzată în sumă de 71 972,55 de lei, ceea ce denotă că la calcularea prejudiciului cauzat, asigurătorul a ținut cont de gradul de uzură a pieselor deteriorate.

Ulterior, prin scrisoarea nr. 35 din 26 septembrie 2012, SRL „Dani-Tur” a informat CIA „Asito” SA că suma transferată nu corespunde realității și nu este în măsură să compenseze paguba real cauzată, or, conform raportului de expertiză, suma reală a cheltuielilor necesare pentru reabilitarea mijlocului de transport constituie 310 299,50 de lei.

Mai mult decât atât, acest fapt rezultă și din scrisoarea nr. 04-2985 din 08 august 2012 a Comisiei Naționale a Pieței Financiare, conform căreia în perioada 06 aprilie 2012, 20 iulie 2012 prețurile părților componente sau ale pieselor care se înlocuiesc la autovehiculele deteriorate se stabilesc fără aplicarea uzurii, fiind respectate în același timp norma prevăzută la articolul 1416 alin. (2) din Codul civil.

Totodată, reclamanta a indicat asupra faptului că din motivul neachitării în termen a despăgubirii de asigurare, SRL „Dani-Tur” s-a aflat în imposibilitate de a repara mijlocul de transport deteriorat ca urmare a accidentului rutier, iar drept consecință a fost lipsit de posibilitatea de a-l folosi pe o perioadă de 11 luni conform destinației sale de a transporta pasageri, fapt ce a dus la înregistrarea unui venit ratat în sumă totală de 265 498,20 de lei. Or, conform certificatului nr. 43 din 30 aprilie 2013, mijlocul de transport deteriorat aducea proprietarului un profit mediu lunar în mărime de 24 136,20 de lei.

Deopotrivă, SRL „Dani-Tur” a opinat că prin prisma articolului 6 alin. (6) din Legea nr. 407 din 21 decembrie 2006, asigurătorul CIA „Asito” SA urmează să-i achite penalitate în mărime de 0,1% din suma despăgubirii de asigurare neachitată.

În această ordine de idei, reclamanta SRL „Dani-Tur” a solicitat admiterea acțiunii și încasarea din contul CIA „Asito” SA în beneficiul său a diferenței despăgubirii de asigurare neachitate în sumă de 238 326,95 de lei; a venitului ratat în sumă de 265 498,20 de lei și a penalității în sumă de 42 898,85 de lei.

Prin hotărârea din 30 decembrie 2016 a Judecătorei Rîșcani, mun. Chișinău, s-a admis parțial acțiunea depusă de SRL „Dani-Tur”; s-a încasat de la CIA „Asito” SA în beneficiul SRL „Dani-Tur” suma de 129 020,45 de lei, cu titlu de despăgubire de asigurare, iar în rest acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată. Totodată, s-a încasat de la CIA „Asito” SA în beneficiul statului taxa de stat în sumă de 3 660 de lei; și s-a încasat de la SRL „Dani-Tur” în beneficiul statului taxa de stat în sumă de 9 251,88 de lei (vol. I, f.d. 174, 180 recto-verso).

Prin decizia din 03 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul declarat de CIA „Asito” SA și s-a menținut hotărârea din 30 decembrie 2016 a Judecătorei Rîșcani, mun. Chișinău (f.d. 241, 242-248).

Prima instanță și instanța de apel și-au argumentat concluziile prin faptul că, în speță lipsește acordul între asigurător și persoana păgubită privind stabilirea despăgubirilor pentru autobuzul avariat, iar în asemenea circumstanțe cuantumul despăgubirilor urmează a fi apreciat în baza prevederilor articolului 23 din Legea nr. 414 din 22 decembrie 2006 cu privire la asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule.

Respectiv, CIA „Asito” SA urmează să despăgubească SRL „Dani-Tur” cu suma de 129 020,45 de lei, or, vinovat de producerea accidentului rutier a fost recunoscut asiguratul CIA „Asito” SA, Adrian Chiriac, iar prejudiciul adus se confirmă prin raportul de evaluare a pagubei nr. 686/06A, întocmit de SRL „Exauto-Plus”, actul de examinare a mijlocului de transport auto nr. 686/06A din 25 iulie 2012 și procesul-verbal de constatare a pagubelor nr. 121458R1 din 22 iunie 2012, întocmit de către CIA „Asito” SA.

La 15 decembrie 2018, CIA „Asito” SA a declarat recurs împotriva deciziei din 03 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, care a fost completat prin cererea de recurs suplimentară, depusă în data de 11 ianuarie 2019 de avocatul Alina Gorelco (vol. II, f.d. 4, 11-13).

În motivarea recursului a invocat că, instanța de apel nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată, și anume articolul 1416 alin. (2) din Codul civil, or, conform scrisorii nr. 04-2985 din 08 august 2012 a Comisiei Naționale a Pieței Financiare, în perioada 06 aprilie 2012 20 iulie 2012 prețurile părților componente sau ale pieselor care se înlocuiesc la autovehiculele deteriorate se stabilesc fără aplicarea uzurii, fiind respectată în același timp norma prevăzută la articolul 1416 alin. (2) din Codul civil.

Prin urmare, încasarea de la asigurător a costului părților componente fără aplicarea uzurii pentru autocarul produs în anul 1989 nu duce la restabilirea stării lui până la accident, ci la creșterea valorii acestuia.

La fel, recurenta a opinat că instanța de apel nu a aplicat prevederile articolului 23 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 414 din 22 decembrie 2006 cu privire la asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule. Or, prin prisma acestei norme despăgubirea de asigurare nu putea depăși valoarea pagubei real suportate. Astfel, în condițiile din speță nu au fost prezentate facturi fiscale, ordonanțe de plată sau alte documente fiscale care să certifice că SRL „Dani-Tur” a suportat real careva cheltuieli pentru reparația autovehiculului.

Dealtfel, instanța de apel nu a aplicat nici prevederile articolului 23 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 414 din 22 decembrie 2006, care statuează că despăgubirea pentru avarierea sau distrugerea autovehiculului nu poate depăși diferența dintre valoarea autovehiculului de la data producerii accidentului și valoarea rămasă conform actului de reevaluare încheiat de către o unitate de specialitate.

Astfel, unica probă din care rezultă evaluarea costului autocarului deteriorat este Raportul de evaluare nr. 201/02 întocmit de către SRL „Exauto-Plus”

conform căruia costul unui autocar analogic este de 160 803,30 de lei, însă instanța de apel a omis să se expună în privința acestui argument.

În această ordine de idei, recurenta CIA „Asito” SA, reprezentată de avocatul Alina Gorelco, a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei din 03 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 30 decembrie 2016 a Judecătoria Rîșcani, mun. Chișinău, cu pronunțarea unei hotărâri noi, prin care să fie respinsă acțiunea depusă de SRL „Dani-Tur” și să fie compensate din contul acesteia în beneficiul CIA „Asito” SA cheltuielile judiciare.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil, din motivele ce succed.

În conformitate cu articolul 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art.433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Completul de admisibilitate al instanței de recurs subliniază că, un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil prevăzute la articolul 6 § 1 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (a se vedea cauza Lebedinski vs Republica Moldova, 16 septembrie 2015, § 32; cauza Sultan vs Republica Moldova, 5 iunie 2018, § 24).

În aceste condiții, procedura de admisibilitate a cererii de recurs va fi efectuată și analizată prin prisma articolului precitat, care cuprinde, în mod particular, dreptul de acces la justiție și dreptul de a fi auzit.

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere.

În acest sens, criteriile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, cauzele Marc Brauer vs Germania, 1 septembrie 2016, § 34; Miessen vs Belgia, 16 octombrie 2016, § 64; Samardžić vs Croația, 20 iulie 2017, § 28; Zubac vs Croația (Marea Cameră), 5 aprilie 2018, § 82).

Așadar, prin prisma articolului 433 lit. a¹), b), c) și d) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate verifică dacă actul judecătoresc de dispoziție recurat poate constitui obiectul recursului, dacă cererea dedusă judecătii este formulată de persoana îndreptățită, dacă aceasta nu a fost depusă în mod repetat și dacă a fost declarată în termen.

Prin urmare, obiectul prezentei cereri se referă la decizia din 03 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, care intră în categoria de acte specificate în articolul 429 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Succesiv, completul de admisibilitate notează că, în cazul în care, dreptul de acces la justiție este limitat fie de lege, fie de fapte, instanțele naționale trebuie să verifice dacă aceste restricții au redus esența dreptului și, în special, dacă ele urmăresc un scop legitim și dacă există o legătură rezonabilă de proporționalitate

între mijloacele utilizate și scopul care trebuie îndeplinit (a se vedea cauzele *Levages Prestations Servicii vs Franța*, 23 octombrie 1996, § 40; *Tricard vs Franta*, 10 iulie 2001, §§ 29, 33; *Freitag vs Germania*, 19 iulie 2007, § 37; *Marc Brauer*, 1 septembrie 2016, § 34).

Articolul 434 din Codul de procedură civilă prescrie că, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

În conformitate cu art. 111 alin. (3) din Codul de procedură civilă, termenul de procedură stabilit în ani, luni sau zile începe să curgă în ziua imediat următoare datei calendaristice stabilite, datei comunicării actului de procedură sau producerii evenimentului ori momentului care a condiționat începutul lui.

Normele procedurale referitoare la termenele pentru căile de atac sunt, înafara oricărui dubiu, menite să asigure buna administrare a justiției și respectarea, în special, a principiului securității juridice. Persoanele vizate trebuie să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea cauzele *Tricard vs Franta*, 10 iulie 2001, § 29; *Nicolae Popa vs România*, 9 decembrie 2014, § 16; *Tence vs Slovenia*, 31 mai 2016, § 31). Mai mult, CtEDO a statuat că, în cazul în care termenul pentru o cale de atac ordinară este prelungit după o perioadă considerabilă de timp, o astfel de decizie poate încălca principiul securității juridice (a se vedea cauzele *Ponomaryov vs Ucraina*, 3 aprilie 2008, § 41; *Ustimenko vs Ucraina*, 20 octombrie 2015, § 47).

Astfel, completul de admisibilitate opinează că, în speță, calea de atac în ordine de recurs a fost demarată în interiorul termenului legal, deoarece din materialele cauzei nu poate fi stabilită data când decizia din 03 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost comunicată CIA „Asito” SA și reprezentantului acesteia, avocatului Alina Gorelco, iar drept consecință nu poate fi stabilit momentul când începe să curgă termenul de exercitare a dreptului de a ataca hotărârea judecătorească.

Succesiv, completul de admisibilitate evocă faptul că, în conformitate cu articolul 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decît cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Conform articolului 433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4);

a¹) recursul este depus împotriva unui act ce nu se supune recursului, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 429 alin. (5);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

In concreto motivelor inserate în cererea de recurs, completul de admisibilitate le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate. Or, recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat. Însă, din analiza cererii de recurs depuse de CIA „Asito” SA, reprezentată de avocatul Alina Gorelco, rezultă că aceasta nu a evidențiat memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate, limitându-se la reiterarea unor circumstanțe factice ale cauzei, transpunerea normelor legale.

În acest sens, completul de admisibilitate menționează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera ilegalitatea hotărârii. Respectiv, nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor factice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de ilegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

La caz, completul de admisibilitate vedește că argumentele invocate în cererea de recurs, după esența lor, pot fi încadrate în temeiurile aplicabile doar procedurii de apel și nu se regăsesc în articolul 432 din Codul de procedură civilă,

aplicabil recursului. Ba mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii de către instanța de apel prin prisma articolului 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și, prin urmare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului declarat, deoarece CIA „Asito” SA, reprezentată de avocatul Alina Gorelco, nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel. Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsit de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului recurenteii și reprezentantului acesteia cu soluția dată de instanța inferioară, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67). La acest capitol instanța de recurs reține că recursul declarat de CIA „Asito” SA, reprezentată de avocatul Alina Gorelco, nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că, în condițiile din speță, cererea de recurs a fost depusă după ce CIA „Asito” SA a avut posibilitatea de a fi auzită de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea mutatis mutandis „Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr.21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurenteii i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzită combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher împotriva Cehiei, cererea nr.58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de CIA „Asito” SA, reprezentată de avocatul Alina Gorelco, împotriva deciziei din 03 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, în baza articolului 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de compania internațională de asigurări „Asito” societate pe acțiuni, reprezentată de avocatul Alina Gorelco, împotriva deciziei din 03 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, adoptată în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de societatea cu răspundere limitată „Dani-Tur” împotriva companiei internaționale de asigurări „Asito” societate pe acțiuni, intervenient accesoriu Adrian Chiriac cu privire la încasarea despăgubirii de asigurare, penalității de întârziere, venitului ratat și compensarea cheltuielilor judiciare.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

judecătorii

Dumitru Mardari

Mariana Pitic